

WILLAM

Előfizetési pénzek
KEREKES GÉZA
 f. szerkesztőhöz,
 mint kiadótulajdonoshoz
 Teleky-utca 2167.
 intézendők.

SZERKESZTŐI IRODA:
 Teleky-utca 2167. sz. a.
 hova a lap szellemi része
 küldendő.
 KÉZIRATOK
 csak bérmentve fogadjat-
 nak el.

ELŐFIZETÉS:	
Egész évre	1000 ft - kr.
Fél évre	500 "
Negyed évre	250 "
Egy hóra	100 "
Egyes szám ára	10 "

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:
KEREKES GÉZA.

Városunk nagyjai.

Nro. 43.

Dr. UJFALUSY JÓZSEF

kózkórházi főorvos.

Hogy mikor született? nem mertük megkérdezni tőle, mert mindjárt gyanuba fogott volna bennünket. Amnyi bizonyos, hogy debreczeni gyerek s idősnek kell lennie, mert már deákkorában „öreg“-nek hívták pajtásai, meg bizony oly sok oldalú képzettséggel bír, hogy azt rövid idő alatt meg sem lehetett volna szerezni. S épen az a csodálatos, hogy az öregségből mégis egy szikrányi sem látszik rajta, sőt inkább volt orvos növendékei ha látogatni jönnek kedvelt mestereket, kinytelenek bevallani, hogy még fiatalodik.

Azonban kezdjük előlről!

Dr. Ujfalusy József a debreczeni ref. főiskolában végezte a gymnasiumot s mint szegény sorsu gyermek, már korán megkezdte a a létért való kemény küzdelmet. A zenében szép előhaladást tett s míg egyfelől a főiskolai „bandá“-nak primása, a kántusnak pedig praeses-e volt, addig másfelől magán lezckéket adott a hegedüből, hogy megkeresse a mindennapi kenyeret. Maig is van Debreczenben, ki őrizi a szinlapot, mely hirdeti, hogy a főiskolai kántus, Ujfalusy József vezetése alatt a Harminczados utcai színházban fellép. Az érettségi vizsga után Ujfalusy József egy kis tőke gyűjtése végett a theologiai pályát folvtatta s szorgalmasan eljárt legátiókra, melyeknél mint primás és praeses „sok legénye volt“ a mi deák dialektusban annyit tesz, hogy az ünepi követségek választásánál sok társát megelőzhette s a jövedelmezőbb községbe mehetett legátusnak — indulván legtöbbnyire gya-

log s élve a takarékoságnak azon nemével is, hogy a hol lehetett, kimélte a csizmáját. Ma sem utolsó ember a hittanból s zenéből. Avatottan hozzá szöll az Exegesishez, Liturgikához, Homiletikához, és a többi hittani tudományokhoz, a tósztok és speechek terén elegáns és kedélyes szónok. Szabad idejét pedig ma is a zenének szenteli s nem csak a classikai zenét műveli, hanem vidám társaság körében cigányosan is helyt áll a hegedűtől kezdve a nagy brügögig.

Midőn megtakarított fillérei már erre képesítettek: belső sugallatának engedve, felment a fővárosba orvosi cursusra s megtanulta úgy érteni a bandagehoz, mint a bandához. Lett belőle olyan doctor medicinae, ki ma nemesak helyben és vidéken házi orvos a az előkelőségnek, hanem olyan szaktekintély, kinek orvosi véleményét s kezelését a fővárosi korifeusok is helyesnek ösmerik.

Mint kórházi főorvos zászlóvivője azon törekvésnek, hogy Debreczen város mielőbb korszerűleg berendezett s kifogástalan kórházat kapjon.

Néhány évvel ezelőtt megnősült, s gondos családapává lett, majd a piacon szép házat emelvén, megházasodott. Csak azon közóhajtásnak kell még eleget tennie, hogy ócska kapuját is engedje át másnak, mint előbbi bérkoesiját átengedte s akkor minden tekintetben megérdemli, hogy hazája szülővárosa s a szenvedő emberiség javára neki hosszú életet s kitartást kívánjunk.

—ni—

A rozsok között.

— Idyll —

Kinn jártam a rozsok között
Csak egy-két napja tán ;
A dus kalászkok üdvözöltek
S velők fürj s csalogány.

A nap vigan mosolyga fõnn
Hintvén aranytüzét,
A lepke vidoran csapongott
A légbe szerteszt

Kaczéran intett a vetés közt
Piros pipacs és kék virág
S én szívtam a rét illatának
Bóditó mámorát.

Olyan boldogság költözött
E séta közt szívembe.
Szerettem volna a világot
Ölelni keblemre.

S im messziről egy kisleány
Közelgett felém,
Olyan volt mint egy angyal
Szépen, vidáman, könyvedén.

A nagy világ helyett biz én
Ugyancsak megölelgetém. —
No hisz várhatta édes apja,
Az ételt tőle mig megkapta.

Bucusu a világból.

Énekli egy modern dandi.

Nehéz e szó „bucusu“ főleg nehéz annak
Kire az ósapák száz ezreket hagynak
Ámde nekem szegény templom egerének
Mi lehetne könnyebb? mint a bucsu ének?

Van egy cserép pipám, néhány rossz nadrágom,
Harminezhat kravátlím, ingem cirka három
No meg egy uj felsőm. . . . vagy mit is beszéllek
Hiszen csak hálni jár szegénybe a lélek.

Egy összes vagyonom — ingatlanom semmi,
Csupán az ingótól fogok bucsút venni,
„Isten veled nadrág, felső, pipa, lajbi“
Legyen hivebb gazdád Iezig, Aron, Schlajmi

De most menjünk tovább künn a nagyvilágban
Csalán, bürök mellett sok üde virág van
Nem voltam én lepe — no de azért néha
Bennem is felbuzdult a nemesi véna

Szerettem a szökét — s imádtam a barnát.
Fűzfa mellől zengem hozzájok hozsannát.
S' a csépeelt phrazisnak meg is volt az ára ;
Hivatalos voltam másnap uzsonnára.

Isten veled szöke — légy te boldog barna,
Himen uraságnak leplibe takarva.
S te ozsonnás asztal? áll mint Sión hegye
Teljék örömidtől, másnak is a begye.

Hát ti jó czimborák — ti puszi pajtások,
Noé táborában még zsenge hajtások
E bucsu firkában mit kívánjak nektek?
Mindent mit óhajttok, s mit pénzért nem vesztek.

Egészséget, kedvet csinos feleséget,
Tartós boldogságot, vidám öregséget
S viszonzás fejében csupán egyet kérek
Tudom megteszitek tudom kikisértek.

Ki maradt még hátra? tartsa fel az ujját
Hitelező urak . . nektek akasztó fát.
Sugár fenyű fából, magasat az égig,
Ott elmélkedjete napnyugtától délig.

De már elég is lesz. — Nem, még egyet kérek,
Elnézést uraim e „bucusu“ éneknek
Tekintsék hogy „bucusu“ s tartsák e példa szót
„A holtakról semmit! ha nem mondhatunk jót.“

Biztos lakás.

Rendör ; (kérli egyik csavargót) Hol lakik maga?

Grün ; Én khierem alásan sehol se.

Rendör ; (a másiktól) és maga ???!

Blau ; Én meg ippen evvel az orral szembe.

A kutbódé sóhaja és óhaja.

(Czegléd-utczán.)

Még nyílt az ür . . . s én állok a felett,
„Játszik velem bűbajos képzelet.“ —
I t t a t e m p l o m, már is emelkedő,
L e n t m é l y f ú r á s — és a viz még se jó.
Mintha kontár mesterember keze
Próbálgatta volna művét vele.
Midőn a földbe furott mély lyukat,
De viz helyet fővényt nyere sokat!

— Nem új vagyok itt, korhadok már rég
Éltem negyed százados bus emlék.
Ösmerem a verebek táborát,
Hisz' itt letek azok legjobb tanyát.
Innen néze szét nem egyszer-kétszer
Vigyázó szemmel — a polgármester,
Le a piaczig, melyen túl ama
Hires folyó foly: — „B a l o g h f o l y a m a“, —
Le K i s - P é r e s n e k s v i z e o l y z a v a r o s
Mig el nem nyeli a vén K o n d o r o s.

Ma itt vagyok még érintetlenül,
Bundám viselt is már kegyetlenül. . .
Halkan sétálnak termetem körül,
Mig egyszer az, magától romba dül,
Egy erős kéz s néhány fejsze csapás,
S torom felett lesz „Magnum áldomás“.
Alkatrészem majd egyszer szétreped,
Kebeleből egy bus folyó ered.
S miről oly sokat zengett az ének . . .
— Átadnak majd a bus enyészetnek! —

Még ma fõmön fenn van a koszoru,
De szállhat rá nehéz, sötét boru,
Mint diszes nyárra az ősnek szele,
Mit eltemete a tél rideg keze.
Vagy mint a tölgy, a melyet a vihar
Derekában ketté tör — kiesavar
Ugy dõlök le, — hajdan büszke emlék,
Ah! csak ettõl óvj meg engem nagy ég!
Mert bár árnyat tart a vén bundám,
De a vizet nem én nyomtam el ám! . . .
Annak oka itt maga a talaj,
Mely nem a g y a g, hanem csupa g a n a j! . . .

Jer Zsigmondy! . . . vigyél el engemet
S a fõtéren drága tetememet
Állítsd föl; három száz méterre,
Akadni fogsz ottan forrás vizre.

Mely, idővel — mint füvek a réten, —
Ökröt, lovat, szamarat éltesse.
S midőn keblem a vizet felnyomja:
Elmulik majd millióknak szomja.

Végsóhaj!

Isten veled! „szép hely“ — furás tanyája,
Isten veled! ti, „vitztelen“ helyek! . . .
Oly sok kínok és gyötrelmek hazája,
Isten veled . . . én másuvá megyek. —
Ha visszatérek: „vizömölve“ légy,
És engem hátadra csolnaknak végy:

Csángó.

Ez is jó tanács.

Kekele: Borzasztó edj malör van nekem the Khóbi, — csak khépzeld aztat, hodj én festettem edj khépet és mán a nyolezadik khiállításba khöldtem és még se nem is megvették.

Kóbi: Thudolsz mit? adjad oda ajándékba a vakok intézetének.

Sértett önérzet.

Feleség: The Max, te vadj edj djalázatos lomp ember, hát mán megint éjfél után khel haza gyõnni?!

Max: Odjan ezokros fhelesig, hiszen még 9 óra van.

Feleség: Cshak nized az órára.

Max: Odjan, hát joban hiszelsz the az órának, mint a fhérjednek.

Az apai átok

No ecsém hát a miért annyi adósságot csináltál, megátkozlak: **Elj meg a magad keresményéből!**

Öcs: Jaj Istenem!! (elájúl a hideg két hétig rázza.)

Névnapi üdvözet.

A kis Jáinkef: Khedves nagy thatámkám, üdvözöllek thégedet a becses nevednapodon, és aztat mondta a mamámkhám, hodj jól elthedjem azt a phengó forintot a mit thõled kapok.

Nem mindennapi.

Valóban ritkán találkozunk az életben olyan alakokkal, mint a kit jelenben itt bemutatunk a n. é. közönségnek. — Azt hisszük ugyan, hogy mindenki ismeri, de hogy is ne ismerné őt?! De még is lehet olyan a ki nem ismeri. — Hogy pedig mindenki megismerje, igyekszünk hű életleírását adni.

Nem vezet bennünket semmi érdek, azt előre kijelentjük, — de a hogy jogosultnak érezzük magunkat arra nézve, hogy a társadalomban előforduló félszégeket, visszaéléseket stb. ostromoljuk, — épp úgy megkövetelheti tőlünk a társadalom, hogy az érdemnek — rang, vallás és nemzetiségre tekintet nélkül — kalapot emeljünk.

Már hiába! Legyen az zsidó, német, vagy vad-rác, vagy akármi, ha egyszer megfelel hazafiúi és társadalmi kötelemének, — minden esetre díszes érdemel.

Jelen alakunk nem más, mint Debreczen város egyetlen sarkantyús zsidója

Turay Farkas

elsőrendű tudakozó és közvetítő intézet tulajdonosa.

Született Turán, Szabolesországban 1842-ik évben, — Debreczenbe jött 1861-ben, vagyis akkor kezdte meg azon pályáját, melyet ma is tisztességesen folytat. — Nagyon sok ház és más ingatlan

köszönheti neki új gazdáját. — Tisztességes eljárásaiért nagyon keresett ember.

Lehet, hogy jelen biographiánk nagyon sokaknak nem tetszik. t. i. azoknak, kik neki úgy mint zsidónak s úgy mint embernek ellenségei. — De az érdem mindig jutalmazandó.

Saját magunknak volt alkalmunk meggyőződni arról, hogy jelen bemutatott férfi a legtisztább érzmű és hű hazafi, — pedig iszonya mamekuk testestül lelkestül. Ez nem hiba, ez csak egyéni meggyőződés.

Nem a szájhösködés üres lárma és henczegés teszi az embert hazafivá, hanem a tett, már pedig hogy Turai Farkas kitünő hazafi bizonyítják azon jótékony adakozás ezéjából kibocsátott aláírási iverk, a melyeken ő mindig mint példaadó szerepel.

Saját magunk hallottuk nem egyszer, hogy három fiát mily hazafias nevelésben részesíti, — a midőn a míg apró csemeték egész odaadással éneklék otthon „ne sirj ne sirj Kosúth Lajos t” és Hazádnak rendületlenül nemkülönben „Isten áld meg a magyart” stb. stb.

Valóban megható és ritka eset, gyönyörű nézni azon jelenetet, midőn az apa vendége előtt kis fiaival elénekelteti e minden igaz magyar szívet átjáró úgy szólván zsolozsmákat szeméi kigyulnak s a szó szoros értelmében átváltozik egész lényében s úgy dirigálja fiait, mint afé' természetes és törvényes karmester.

Már hiszen akárki mit mondjon is, de az ily ember, aki a társadalom, illetve hazánknek, így neveli gyermekeit s jelszava az hogy „itt élned s halnod kell” — mindenkor megérdemli a közbeesülést.

Jelen sorok megírására semmi más nem vezetett egyébb, mint azon meghatottság a mit éreztünk minden alkalommal, midőn lakására vezetett sorsunk, s midőn kis zsenge gyermekei szájából nemzetünk imádságát hallottuk.

Vallására zsidó, — érzelmére nézve tiszta önzetlen magyar hazafi, mindennemű jótékonyaságokra bőkezű adakozó, becsületes tisztességes üzletember, a ki mindenkor megérdemli a közbeesülést. — Mi sem kívánhatunk mást, mint azt, hogy adjon a gondviselés szegény magyar hazánknek sok ilyen önzetlen hazafit!!!*

Draco.

* És sok ilyen zsidót!!! (Szerk.)

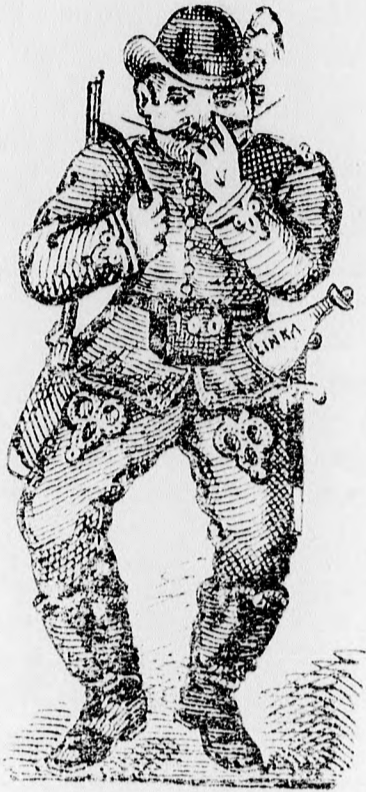
Jó kívánat.

Hirsch: Csak még edezer merjél hozám jönni khódolni the gánef.

Iczik: Én is aztat khivánok, hodj menjek el the hozád khódolni és the ne thodjál adni nekem semmit.

Tütü János

városi rendőr új adjusztérungban. —

No csakhogyan megkaptam az új Lábitást, mámost nem cseréllek egy éhes goróffal. —

Ebbe lehet jól eldugni a pájnkás flaskót meg egyebet, ami úgy kerül imit amott. —

Még a fehéreselések is másképp néznek rám az új libériába, meg oszt hogy a bajszszam is jól kifentem.

Nem mennék én mámost még Budapestre se, még főkapitánynak se, mir mer hogy ott rendnek muszáj lenni, a Mihászna kolléga mongya.

Hát iszen minállunk is a van tán rend vagy mi a fránya; — hájszen ha nem is íppeg mindenütt, de hát nem ördög az ember.

Tennap aszongya nekem valamiféle kupezihér uri koppó, hogy hát ű látta, hogy hétfün este 9 óra után a Kormos kocsmája előtt két vászneseléd kint ácsorgott, osztán az arra menőket neviükön szállították. — Halga be jó! Hát hogy nem tuttam én azt meglátni?! Na de majd ügyelek rá ezentul. —

Még az tekintetes Feőkapitány ur is aszmonta hogy derik rendőr vagyok mer hogy új ruhám van, magam is gondolom én azt tekintetes feőkapitány uramnak alásson jelentem, — osztán ha most itt vónának a színész kisaszszonyok hát megmutatnám ki az legíny a gáton — De hát mire előjönnek, mán akkorára lüttek a szíp mondérnak. —

Ojan díszítő esendessig van most minállunk, hogy még asse akad akit bekísérne az ember, peig hátlan most itt vónék az görbe füsüvel.

Mámost feltettem magamba, hogy én többet nem járok a kurta kocsmákba rendet csinálni, mer hát azokkal a buta parasztiokkal nem lehet okosan

beszólni, hanem mindig urak közt forgolódom — mint a hogy dukál is, oszt azokat zavarom hazafelé a múlaacsaságból, — mir mer hogy ijenkor mindítig níz ki valami ha egyib nem is de egy jó kortyintás. — Ebbe a fene kánikullás világba pedétig roppant fájintosan esik a nyeldeklis, kivált jégbe hütve.

Mán ezentul minditig magammal hordom a kolera cseppet, mer jön a kolera, mán a horvát tesvi-reket dézmájja Zágrábba. — Még csak akkor lesz drifi világ, tán még avandzsérozok is biztosnak.

Na de addig is megyek rendet csinálni.

Költő: Nos hát kielégítették-e önt költeményeim?

Tudós: Oh igen, már az első!

A CZUKRÁSZDÁBAN.

Dóvidl: Khedves csak a fehér fadjlaltot edjél.

Rézi: Nüü, hát miért?

Dóvidl: mert a vürüs nadjon hideg.

Illem.

Májen: Wáj Gatt, the mit sinálsz, — hodjan eszel khizzel a libo phecsenyét, hiszen az nem spenót.

Jó ok.

A: Barátom az én szobám oly kicsiny, hogy alig lehet megmozdulni benne.

B: Hagyd el barátom, az enyim meg oly kicsiny, hogy még az óram se járhatott benne, kénytelen voltam bevágni zálogba.

Rövidlátás.

Engedjen meg uram, de ez már szemtelenség, engem így megszólítani, — tudja meg, hogy én asszony vagyok, nekem férjem van.

Ah bocsánat asszonyom, én oly rövidlátó vagyok, hogy sohasem tudom a leányt az asszonytól megkülönböztetni.

X. Tudod-e mi a legnagyobb ellenmordás?

Y. Hát mi?

X. Az, hogy az udvarlókat még a siket hölgyek is meghallgatják.

Mama: No jól van, hát én megengedem gyermekek, hogy fürödni menjetek, — de ha valamelyik belefúl a vízbe, haza ne merjen jönni a szemeim elé.

Hirdetés.

Az erdélyi kirándulásnak ezennel tudomásul hozatik, miszerint a kirándulás 1601 frtba került volna, és miután az aláírások szerint csak 1602 frt gyűlt össze, — a kirándulás elhalasztatik akkorra, mikor a feleslegből minden rendező tagnak 200—200 forint osztalék jut az eddigi gyakorlat szerint.

Debreczenben, ebben az esztendőben.

tisztelettel

**Zölderdei Cserebogár Jóska
és Gorombai Miksa.**
mint rendezők.

BUGYI SÁNDOR

— debreczeni talyigás a czirkuszban. —

Hát mos esütörtökön vót ippeg egy hete — hazavetődök ugy ábrándoson, mir azír mer hogy hát az ital fejjebb vót bennem félignél oszt aszondom Tóth Sárinak hizelegve hogy teeeee a szemed gubójával dicekegygyik a holló a nyárfa tetején, engem felköcses estére hét órára, mer csirkuszba akarok menni, had lám van í ott ojan lú mint az enyém, vagy csak haduál az a nímet.

Az asszon elérti a tréfát, hát felis kötött esthajnalon. —

A kulacs ippeg a kezem ügyibe vót, mondok így magamba bion jó leszsz egyet rántani belölle, mer ha a tokmány óru Fekete sógor elővetődik meg meg tücezent ojat, hogy bedugul a kulacs. Avval felveszem az ünneplő puslikom, a bajiszzam kisodrom, a kostököt megtötöm jóféle szunyog kergető ta-

rafikkal, az aszszonnak meg aszondom hogy nííííí Sári, addig le ne fekügygy míg haza nem jövök mer úgy kípén váglak hogy kiszakad a szühójagod, így tréfállok az aszszonnyal. — Elérti. —

Elindúlok a nímet uezeza vígíre zsidó országba hát meglátom a nagy sátort, a kibe mán akkor vót vagy nígyezer zsidó gyerek ki ingyen, ki meg píz nélkül vágódott bé szokás szerint.

Én meg gangosan elővettem a bugyellárist, oszt kivágok tizenöt garast a háturnál való első helyre. Bémegyek. Vezetik elő a sok szíp lovat, de a sok komédiás mán megtutta hogy én ott vagyok mind én rám nízett.

Na hát vót lú ott is, de mán ojan mint az enyém, ojan nem vót.

Avval kiverem a pipámbúl a jó féle bagót, bettettem, mámmost hadd lássuk! Níztem. Eczezer ehen jön ki lúháton egy fehéreseléd, csak úgy ült a lovon akar én la! Ni te mondok hát hogy ülhet ez így hássen még eltanál avval horpaszon lök egy lendőr hogy ájjak esendesen aszongya.

Hogy vagy no? ! szóllok neki bátran, ne lökdöss itt pízemir, mer úgy kivágom a zsebedbül aszt a pájinkás üveget, hogy nem iszol ma este. — A Tütü elment.

Avval kijött két nagy disztó állat asszongyák hogy e l e f á n k, no mondok eszt mán pipaszó mellett fagygyuzom meg. Rágyutok. Alig ereszték két pofa füstöt hát elibem áll Tütü János koma, aszongya tegyem le a pipát, mir azír mer hát nem szabad pipálni.

Czoki lurkó — enyelgek velle, hát nem teszem én, — aszongya hogy mír? ! Aszondom hogy azír, hogy míg ott az első székebe szabad a fükapitánnak, meg Víg Gyula alkapitánnak kajtolni, addig nekem is szabad.

A lendőr se köpni se nyelni nem tudott, mir mer hogy látta az igasságomat.

Vígig níztem ezt a svíndlér nímet komédiást, de aszondom, hogy vót ott lú elig, de ojan mint az enyém, olyan nem vót egyse.

Eb ura kurta! így teszük a szegény embert bolondá, így vasajják ki túlle a pízta. Ha én vónék a fükapitány hát nem engedném meg, hogy a város nípít bolondá tegye egy kupezihér, mir mer hogy valamirevaló teher eselégygye egyse vót.

No mondok magamba, ha még evvel is pízta lehet keresni, hát veszek még egy lovat aztán a Búndiné komám aszszon sátorát kipeczkelem a gyümöcs piaczon oszt én is pízta keresek Tóth Sátival.

Nem leszek én olyan goromba mint ott vót egy pojácza, hogy Tütü komámon úgy vígig hederíntett egy somfa fával, hogy tesvírek közt is megírt vón öt pengőt, — mír azír mer leskelődött.

Na de addig is megyek pájinkába valójir a zsidónak.

Szende Eufrozina

gondolkodásai.

É h e n b ö g y M a n e m e t t. Hogyne uszáam most örömrában, midőn udvarlómnak vallhatok egy olyan embert, a ki arisztokrata, mágnás, valóságos „eleven báró“ ne nevéssenek kérem hanem értsék meg jól, mert ez nagy szó Debreczenben, ha azt mondjuk, hogy „eleven báró“. Már pedig, hogy az én báróm eleven bizonyítja az, hogy naponta sétálgat velem az aszfalton, s aztán nem veti meg szerény uzsonánkat, sőt daczára éhségét tagadó nevének még a férges meggyet is megeszi magvastól. No! de ez is nagy uri tempó, a „nép fia“ megnem tenné ezt. Hát még a kinézése milyen nagyszerű! az egész ember csupa „chic“ (értsd magyarul: nagyon sovány) még arczsine se közönséges, hanem olyan finom krém-szin, gyenge sárgába átmenő, nem fedezhetni fel azon egy parányi paraszti pirt sem! a szeme is különbözik a mi egyszerű fiainkétól a menyiben nem olyan fényes, ragyogó, hanem elegans - matt; a frizurára nézve megvan saját izlése a feje teteje egészen „chic“ (értsd: ost nem hord frizurát) csak két oldalt vannak gondosan rendezett hajfürtjei; szája a haresára emlékeztet ugyszintén bajusza is. A toilletje is megfelel a szépségének, pepita nadrág, piros mellény, sötétkék rokk és zöld nyakkendő, fején kétemeletes figaró, lábán sárga cipő. Ime ennyi leírásból elhiheti bárki, hogy ez az én gava lércm egy feltűnő szépség és tökéletes „comme il faut“ gavallér. Büszke is vagyok rá.

Pedig a mama hogy baragszik, tegnap is leszidott azt mondta, hogy kár volt azért a „tarka papagályért“ kikoszorazni azt az öreg gazdag nyugalmazott „uzsorást“ én erre az feleltem: „lássá aranyos, mamám, még Bugyi Sándor is eladta a lovát, mert vén volt, mert forradalmi csikó volt, pedig már ők ugy össze voltak szokva a luvá, mintha csak édes testvérek lettek volna; hát én miért ne adtam volna tul egy olyan valakin, akit — pardon! a melyet már a forradalom alatt „vén számárnak“ neveztek! Nem szólt a mama semmit erre a beszédre, csak annyit mondott: „majd jól lakol te még avval az Ehenbögyvel!“ Csodálkozom ezen a mamán, hogy ilyen közön-

séges kifejezéseket használ, én — mióta báró udvarlóm van se beszélgetni, se az utczán hátranézegetni nem merek, (pedig ez kedvencz szokásom) nehogy valami olyat tegyek a mi nem chic.

Bezzeg más embernek kevés fogalma van a „chic“ p. o. azoknak az urfieskákknak, kik a czegléduteza elején levő két tökét szokták támogatni, névszerint Parányi Béla, Fűszeres Géza, Divatos Jóska, Üveges Jóska, Sipitós Jóskának stb. Ott sétálgunk el a multkor a bárómmal, hát a báró egész arisztokratikus leereszkedéssel egy „bon jour“-t köszön nekik, hát ők egész fortissimó utánunk röhögnek, s azt mondja hangosan Divatos Jóska: „hogy engedheti meg a város, hogy egy elszabadult majom szabadon járkálhasson az utczán?!“ Sipitós Jóska meg azt jegyzi meg: „beh fére van a sarka a kisasszony cipőjének!“ Pfuj! ez a közönséges nép mi lven, mi közük nekik az én cipőm sarkához? a báró meg nem bírta látni ők meg hangosan kiabálják. Lovagom visszaakart menni, hogy minddel nyomban megverekedjék, de én nem engedtem azt mondtam neki, hogy ne alázza meg magát, ne legyen demokrata, ne is hallja a mit a „nép“ beszél. — Végre azt az ígéretet tétettem vele, hogy többé ezen urak közül egy „balekot“ se fogjon mert nem érdelek.

Az éjjel nagyszerű nachtmusik-ot kaptam, a báró huzatta, még csak három napja, hogy ismer és már is azt huzatta „sujt az átok!“ Nemde nagyszerű? Boldog vagyok! nagyon boldog!!!

Filosemitismus.

Mardche Patyesz: odjan khedves öjdvéd or lében, én halotam a multkor, hodj maga védelmezte benönket a khis Bikába, pedig nem is izroelit.

T. G. ügyvéd: A mennyiben azt mondtam, hogy én mind meghagynám magok közül az ügyeseket.

Mardche Patyesz: És hodjan gondol aztat khedves öjdvéd lében? hiszen mink mind ödjesek vagyunk.

T. G. ügyvéd: Hát Bruder én bizony csak úgy hogy a melyikőjök a Rákóczi harangból leugrik s talpra esvén elszalad, — azt mint ügyes embert meghagynám.

Mardche Pa'yesz: Zollszt dir czvanczigmol krie schneiden, — zollszt spenádl schviezezen ond fédermeszser. — Zollszt. . . . zollszt, — . . . a nya valja thürjön khi!!!

Tableux.

A mult számunkban közölt betűtalány megfejtését beküldték Adler Esztike, M. Irma kisasszonyok és O. Anna. — Legelső volt a beküldésben Adler Esztike k. a. s így a könyvet már át is adtuk.

Régiségi lelet.

— Találtatódott a Nötlen urak temetőjében. —

Bo.	l.	d.	ogei.	nexe.
p.	f.	ele	— se —	gev. ande.
me.	ges.	er.	serb.	old. og.
	abe.	inec.		semi.
	li.	ens.	inc.	s.
	E.		N.	

Szerkesztői sürgöny.

Casino Székelyhid. Postán megküldtük az értesítést.

S—n. I—s. Már engedjen meg kegyed magának, — de aa Dárius minden kincsét letenné, sem fogunk az illető becsületében gázolni, — annyival is inkább, mert kegyed egy cseppel sem jobb önállan. — s ha még egyszer ilyesmivel megkísérteni merészel, — névszerint teszszük ki.

P—n. K—n: Intézkedtünk.

Faragó, helyben: Ugyan ki lehet maga szép firma,?! talán azt hiszi, hogy megijeszt?! Csalódik, ide azzal a eziferblattal, hadd lássuk a medvét. Különben olyan önféle haszontalan fráterekre mit sem adunk. — de egy jó magyar ötössel szolgálunk.

Sz—y — S—r: köszönöm Bruder, csak minél többet!!! Puszi!

K—a Bo sánat a késedelemért de nem vagyunk okai.

Egy bizonyos: Az ilyen bizonytalan bizonyosokra nincs szükségünk! le az álművezzel!!!

Figyelő: Hát lássunk valamit, verba volant scripta manent, azt mondja a diák.

Többiről jövő számban.

Dr Balkányi Ede,

az összes gyógytudományok tudora tisztelettel értesíti a n. é. közönséget miszerint sikerült

Gáspár József urat

Bpsten előnyösen ismert fogászt megnyerni és

helyben fogorvosi műtermet

nyitni.

A legjobb és legújabb

amerikai módszer szerint egyes fogak és egész fogsorok készíttetnek, melyek úgy a rágás és harapásra, mint a hang tiszta kiejtésére alkalmasak.

Romlott fogak kitűnő anyagokkal való tömés (plombe) által

évekre az enyészeltől megóvatnak

és ismét használhatókká tételnek.

Mindennemű fog és szájbetegségek alaposan gyógykezeltetnek.

A letört fogkorona felismerhetetlenül pótoltatik.

Javítások és át dolgozások legrövidebb idő alatt eszközöltetnek.

Szegények minden pénteken d. u. ingyen gyógykezeltetnek.

Rendelési órák: 9—12 ig és 2—5-ig.

Nagyvárad utca 2082 sz. szemben a megyeházzal.

ifj. MAJOR JÁNOS szijgyártó és KATONA IMRE szürszabó

tisztelettel tudatják a n. é. közönséggel, hogy a Tisza (volt Gróf Dégenfeld) ház, bádgos-utczai részén a mai kor legfelsőbb igényeinek megfelelően felszerelt üzletet nyitottak.

LEGIJABB DIVATU LÓSZERSZÁMOK

uri és gazla közönség számára, vadászok s utazóknak szijgyártó nembeli minden munkák, bőrtáskák, korbácsok, nadrág, ostorszijak, fegyvertokok bő választékban finom ízléssel kiállitva kaphatók, új és javítani valók, valamint minden alaku nyergekre megrendelések elfogadtatnak.

A szürszabó üzlet Debreczenben e nembu első. —

Dusan el van látva fehér, fekete, szürke színű

a legjobb minőségű posztóból készült szűrőkkel.

Bő választékban sima, vagy virágos 30-nál több színű s alaku díszítéssel új és avult szűrők felszerelésre is elfogadtatnak.

Vidéki megrendelések pontosan teljesítetnek.